

COMPRA, LEE, DIFUNDE

La Verdad nº 109

(octubre de 2021)

"Se cierra un periodo, se abre un nuevo..."

Dossier:

Transición ecológica y economía «verde»...

A l'aniversari de la constitució monàrquica

Al 43è aniversari de la constitució de 1978, observem un fenomen curiós: són molts els partidaris de la Monarquia que veuen necessària una reforma d'aquesta constitució, però són gairebé unànimes en assenyalar que, avui, aquesta reforma no és possible.

El País diu a la seva editorial que "la majoria dels partits polítics comparteixen un paquet mínim de canvis que necessita la Constitució per arrelar-se en el present i en els profunds canvis que ha portat el segle XXI. La paradoxa resideix que comparteixen bona part de les modificacions", però "La reforma exprés promesa pels últims governs del PP i del PSOE, però, segueix en format de promesa, de la mateixa manera que l'anacrònica prevalença de l'home sobre la dona a la successió de la Corona és avui un dels articles més desconnectats de la realitat. La inviolabilitat del Rei tampoc no es correspon avui amb l'estàndard d'exigència democràtica",

L'editorialista continua assenyalant que "La Constitució no esmenta tampoc les 17 autonomies perquè encara no existien el 1978, però magistrats i magistrades que han treballat en els últims 30 anys al nostre Tribunal Constitucional reconeixen avui, a les pàgines d'EL PAÍS, la necessitat de perfeccionar l'organització territorial de l'Estat a través del títol VIII de la Constitució".

Una reforma impossible

El problema és que, en aquests moments, proposar una reforma que toqui precisament la Monarquia o la "qüestió territorial" és, com resignadament reconeixen molts d'aquests comentaristes, obrir la caixa dels trons. Com assenyalen al mateix diari un grup de professors de Dret Constitucional, per als defensors de la Monarquia "no es tracta d'emprendre un nou procés constituent, sinó d'actualitzar per conservar el millor de la nostra Llei Fonamental i per adaptar-la, alhora, als reptes i desafiaments del present".

Pablo Casado, president del major partit franquista, els vots del qual serien necessaris per a una eventual reforma, declarava que davant del "revi-

sionisme gairebé suïcida" dels que persegueixen reformar la Constitució, el que caldria fer és "defensar-la tots junts com un projecte en què càpiguem tots" i del que surtin els "radicals". Casado ha declarat que no comptin amb el PP per canviar ara cap article de la Constitució ni res que pugui afectar la figura del Rei o de la situació de la Monarquia parlamentària, afegint que "els néts no hem de desfer l'abraçada que es van donar els nostres avis".

A aquesta suposada abraçada entre avis es referia Pablo Iglesias a CTXT, dient que "La Constitució del 78 va ser el resultat del que Vázquez Montalbán va anomenar correlació de debilitats entre les elits polítiques de l'oposició democràtica (que desitjaven que Espanya recuperés la democràcia) i una part de les elits polítiques franquistes (que desitjaven que Espanya tingués un sistema polític homologable als de l'Europa occidental). No cal que jo els recordi que la part més feble de la correlació eren els partits opositors a la dictadura. Aquesta mateixa correlació va ser la que es va fer valer amb l'anomenada Llei d'Amnistia". Una construcció fabulada –per justificar la traïció dels dirigents que van pactar amb els franquistes– que no es correspon amb la realitat del que va passar després de la mort de Franco, quan la classe obrera i els pobles van imposar les llibertats polítiques i sindicals amb la seva mobilització, que només amb prou feines va poder ser continguda pels dirigents del PCE i del PSOE, que van assolir en els pactes de la Moncloa un acord amb els representants de l'aparell d'Estat franquista per mantenir l'essencial de l'aparell judicial, policial i militar de la dictadura, la monarquia encarnada per l'hereu de Franco. També van acceptar la impunitat dels crims del franquisme i mantenir a les cunetes i fosses comunes milers d'afusellats, a través de la llei d'amnistia. Recordem que aquests pactes van ser signats el setembre de 1977 entre els grups parlamentaris (menys PNB i ERC), i que van donar lloc al Pacte anomenat Constitucional.

El debat sobre una eventual reforma el resumia el portaveu del PNB al

Congrés dels Diputats, Aitor Esteban, que, després d'advocar per una Constitució que inclogui "el reconeixement a la nació basca" i la bilateralitat entre les institucions d'Euskadi i les de l'Estat, i reclamar "un àrbitre neutral" perquè el Tribunal Constitucional "no compleix aquesta funció", concloïa que "parlar avui dia d'una modificació constitucional" és "una autèntica quimera", i "el clima no hi és".

Una Constitució incompatible amb els drets i les reivindicacions més elementals

Com hem assenyalat abans, el pacte constitucional amb els franquistes va suposar el manteniment del conjunt de l'aparell d'Estat del franquisme. Un aparell d'Estat el manteniment del qual resulta insuportable per a la majoria treballadora, per als pobles, per a les dones.

Es va mantenir un exèrcit manifestament franquista. A l'estiu del 2019, mil militars retirats signaven un manifest en defensa de la memòria del dictador. A més a més, tres generals són actualment diputats de Vox i un altre va ser el seu candidat a alcalde de Palma de Mallorca.

Pel que fa als cossos repressius, acabem de veure com gairebé tots els "sindicats" de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil es manifestaven a Madrid per exigir el manteniment de la llei mordassa, i contra el govern, acompanyats per representants dels tres partits franquistes.

Pel que fa a l'aparell judicial, només cal veure com ha avalat totes les retallades de drets, com va organitzar la persecució contra els piquets de vaga utilitzant l'article 315.3 del codi penal, les actuacions del Tribunal Suprem contra els republicans catalans i els defensors dels drets dels pobles, l'expulsió del seu escó d'Alberto Rodríguez, basant-se només en el testimoni d'un policia. O el menyspreu envers els drets –i fins i tot la integritat física– de les dones.

Tot això presidit per l'hereu designat per Franco, que, pocs dies abans de la mort d'aquest, presidia al costat del

dictador una manifestació de suport als darrers afusellaments del franquisme. Un individu amb uns tripijocs econòmics que defensen tant l'aparell judicial com els partits que viuen de les institucions del règim (el congrés ha rebutjat fins a tres vegades obrir una comissió d'investigació).

Amb l'acceptació del que és essencial del règim de Franco es va acceptar, també, no tocar els negocis que s'havien fet sota la seva cobertura. Ni tan sols aquells que es van aixecar a partir de la utilització de presos polítics com a mà d'obra esclava. I es van heretar els mecanismes corruptes d'adjudicació de contractes i serveis públics. Un règim corrupte des de la Casa Reial al darrer ajuntament.

Després de les manifestacions dels

policies, aquestes institucions de l'Estat es creuen avui encoratjades i llancen campanya per la tornada a l'emèrit a Espanya, perquè el Tribunal Suprem no ho jutgi.

La necessitat d'una ruptura amb la monarquia

Per a la classe treballadora i els pobles és absolutament necessari alliberar-se d'aquestes institucions enemigues dels seus drets i llibertats, d'aquesta constitució defensora dels interessos del capital financer i que oposa a les exigències de llibertat dels pobles "indissoluble unitat de la Nació espanyola, pàtria comuna i indivisible de tots els espanyols". Unitat imposada, que no té res a veure amb la unió lliure dels pobles sinó amb la "unitat" de les

institucions franquistes per preservar-ne els privilegis.

L'experiència d'aquests anys ens demostra que cada exigència de llibertat fonamental, com el dret dels pobles com el català, cada reivindicació social, com la derogació de les reformes laborals o de pensions, xoca amb les institucions de la Monarquia, heretades del franquisme, fidels defensores dels interessos del capital financer.

No hi ha cap eixida dins de la Constitució o dels seus plans de reforma. No hi ha cap altra sortida que la ruptura, acabar amb aquest règim podrit, imposar la República del poble i dels pobles. Cosa que, com demostra la història, només podrà aconseguir el poble amb la seva mobilització. Com el 1931 va imposar la República.

Els nostres compromisos ...

HACE 50 AÑOS: los trabajadores de la SEAT ocupan la fábrica

<http://informacionobrera.org/hace-50-anos-los-trabajadores-de-la-seat-ocupan-la-fabrica/>

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Telèfon:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta